

DIUMENGE XXVIII DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat
14 d'octubre de 2007
2R 5:1-17;2Tm 2:8-13;Lc 17:11-19

Sempre tan sensible a la condició dels pobres i marginats, Lluc ens presenta en l'evangeli que acabem d'escoltar, a manera de paràbola, l'encontre de Jesús amb aquesta marginats absoluts que eren els leprosos. Llur situació els convertia en uns estranys a l'interior mateix de la vida del seu poble. Però Jesús, vist per sant Lluc com un nou Samuel i com un nou Elies, el Messies-profeta dels temps darrers, en qui despunta el reialment promès per Déu al seu poble, capgira aquesta situació de desesper. Amb la seva paraula de vida reintegra els leprosos en la comunitat messiànica, bo i retornant-los la consciència de la dignitat perduda. Res no impedeix que els leprosos, tinguts realment com uns maleïts, puguin seure també a la taula del Regne i compartir el regal que Déu ofereix als homes i dones de cor senzill. ¿No ha començat amb Jesús el jubileu del perdó i de l'alegria de Déu entre els homes? Fixar-nos en els quatre moments de l'escena evangèlica, pot ajudar-nos a copsar-ne millor el sentit. De primer, la súplica. ¿Què poden fer els malalts sinó suplicar, picar a les portes del misteri, en cerca de socors?: <Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!>. El crit d'aquests leprosos, als quals havia arribat el rumor sobre Jesús de Natzaret, resumeix tot el dolor dels desvalguts de la terra.

En acabat, la meravella de la guarició: <Aneu a presentar-vos als sacerdots>, diu Jesús als leprosos. Perquè tan sols podran tornar va formar part del poble d'Israel, compartir-ne l'esperança messiànica, si els representants de la comunitat testimonien que han estat purificats de la lepra. I vet aquí -narra sant Lluc-, que <mentre hi anaven, quedaren nets de la lepra>. En aquest moment el destí d'aquells homes purificats per la força divina de la paraula de Jesús es bifurca. Els qui eren jueus continuen el seu camí cap als sacerdots, cosa que els permetrà reintegrar-se en la vida humana i religiosa d'Israel. La trobada amb Jesús ha estat per a ells tal sols un episodi passatger.

Tercer moment de l'escena: la reacció del samarità. <En adonar-se que s'havia posat bo, tornà enrera donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies>. La trobada a amb Jesús l'ha trasbalsat; ha descobert Déu és font de vida i de sentit, i per això en canta la glòria des del fons de l'ànima. De l'encontre sorprenent amb Jesús sempre en brolla la festa joiosa de l'agraïment. Deixeble de Jesús, ¿no ho és potser qui, havent estat sotragat per la sobreabundància amorosa de Déu, cerca de traduir el do rebut en una forma d'existència nova, feta de lloança i de gratuïtat?

El caràcter integral de la salvació seria el quart moment de la seqüència evangèlica. És veritat que la guarició corporal implica un cert grau d'alliberament. I això no obstant, tan sols una resposta generosa, agraïda ens obre a la plenitud fascinant de Jesús i del seu Regne. Els nou leprosos jueus prou que varen ser curats de la malaltia, però interiorment continuaren lligats als vells esquemes de les creences establertes, a les seguretats religioses basades en regles i institucions fetes a la mesura dels homes. El samarità, en canvi, entra confiat en l'àmbit lluminós del do de Déu que Jesús li ha ofert. La veritat del miracle de Jesús s'acompleix de forma plena en l'estranger: <Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat>. En tenim necessitat, de sentir les paraules de Jesús, vivint com vivim en un entorn massa agressiu, on és fàcil condemnar els altres, i difícil guarir-ne les ferides; on la sospita i la malfiança no afavoreixen gens l'intercanvi senzill i confiat; on ja no veiem en l'altre un semblant, sinó un enemic. En un món que és com un gran supermercat de consumidors, on tot es ven i tot es compra, mancats de comunió profunda amb Déu, amb nosaltres mateixos, amb els altres, enyorem un existència més profunda i més bella;

voldríem sortir d'allò que ens aliena i que ens impedeix descobrir allò més autèntic i més noble de nosaltres mateixos. Aquest anhel d'harmonia interior i de pau l'expressaren els leprosos amb la seva súplica, <Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!>, i l'expressà el samarità, <amb el front fins a terra, als peus de Jesús>, donant gràcies <amb gran crits>. La nostra vida, ¿no s'enclou potser entre aquests dos crits: el de la compassió i el de l'agraïment? Totes les nostres eucaristies comencen amb el primer: <Senyor, tingueu pietat!>, i culminen amb el segon: <donem gràcies al Senyor, Déu nostre>. En moments de dissort, instintivament, el nostre crit s'adreça vers Aquell que ens pot salvar realment: <Jesús, tingueu pietat!>. Tant de bo també brolli del nostre cor l'acció de gràcies, tal com ens convidarà a fer-la, dintre d'uns moments, la litúrgia: <Sí, realment és just i necessari que us donem gràcies>.